

45 cent

Op 't groene gras, vlak bij een plas, waarin de kikkers lustig sprongen, wijl vogels lenteliedjes zongen. Zaten Jan en Antje hand in handje met z'n beien zo'n beetje te vrijen. Ze zaten over de toekomst te soezen. En zijn hoofd lag op haar witte blouse. Ze zoenden elkaar eens lekker, en U weet, dan wordt je hoe langer hoe gekker. Toen werd Antje Poëtisch en sprak pathétisch: O Jan, mijn Jan, ach Jantje, mijn Jantje, En Jan vroeg: Ben je niet lekker, Antje? Maar Antje zeide diep bewogen met van Liefde rollende ogen: O Jan! Ik denk aan later tijden wanneer we eenmaal moeten scheiden! En Jan sprak benauwd: Wou je nou al scheiden? We zijn nog niet eens getrouwd. Neen, sprak zij, dat is niet mijn bedoelen, Maar 'k kan mij soms zo angstig voelen. Als 'k denk dat eens de tijd zal komen dat jij van mij wordt weggenomen, of ik van jou – En wij misschien, Elkaar dan nooit meer zullen zien! Dat jij nooit meer zegt: mijn hondje, mijn poesje, en de tranen roldde over haar bloesje. Eerst keek Jan haar beteuterd an, doch toen sprak hij vol autoriteit: Je bent in zo'n geval elkaar niet voor eeuwig kwijt. De Zielsverhuizingsleer, sprak hij geleerd, zegt dat je op aarde direct wederkeert, natuurlijk in een andere vorm. Bijvoorbeeld als een ezel of een worm. Als lelie of als een beer en zo ontmoet j' elkander weer. Ant veegde haar ogen af en snoot haar neus en zei toen: Gut Jan is 't heus? Hè, weet je wat ik dan wou zijn, zoiets heel teers en lief en klein. Als ik weer terug kwam, zoals je hebt gelezen, dan wou 'k een boterbloempje wezen. Zoals ginds in de weide staan..... – Verliefd keek Jan z'n Antje aan, 'En zei: Als jij als boterbleompje bent herrezen Ant!, Dan zou ik een os willen wezen, graasde ik dan in de wei waar jij stond, zocht ik net zo lang tot dat ik jou vond. Had ik je dan, dan boog ik mijn kop en van pure liefde vrat ik je op! Natuurlijk gaf bij al die visioenen, Jan, zijn Antje een paar honderd zoenen. Maar Antje lachte en zei: Malle Gek, ik zie 'm al zitten in jouw bek. Wat zou je dan met me beginnen? Nou, zei Jan – dan slik ik je naar binnen. Dan kom je in mijn maag, mijn wijfje, dan heb 'k je vast schat, want daar blijf je dan, ben je bij me voor altijd.....Nee.....zei Antje, je raakt me weer kwijt.....Wat er in gaat bij je snuit, komt aan d' anderen kant er weer uit..... En Antje bloosde en gichelde zacht. En Jan riep: Daaraan heb 'k niet gedacht. Gut Ant – 't is eig'lijk een vies praatje. Maar dan was jij zo'n.....zo'n plakaatje. Ja, lachte Ant – En met een zoen vroeg zij, zeg Jan wat zou je doen,, wat zou jij er nou wel van zeggen, als je me zo op 't land zag leggen? En toen zei Jan: Als ik je zag dat jij zo plat op 't land daar lag, dan zei 'k dat is besallemanderd, God, God! Wat is die Ant veranderd!

ZIELSVERHUIZING

Monoloog door Nap de la Mar

UITGEVERIJ • JONGENEEL • GOUDA